

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μετά τη βροχή»

του Σέρτζι Μπελμπέλ από την ΕΘΑΛ

Μετάφραση: Λεωνίδας Καρατζάς. Σκηνοθεσία: Άδωνις Φλωρίδης.

Σκηνικά/κοστούμια: Λάκης Γενεθλής. Μουσική: Κώστας Κακογιάννης.

Φωτισμοί: Χρίστος Καγιάς. Παίζουν: Πέτρος Πέτρου, Μηνάς Τίγκιλης, Βίβιαν Νικολαΐδου, Σαλώμη Αροδίτου, Χάρης Πισσουρίου, Κατερίνα Καζαντζή, Λώρης Λοϊζίδης, Χριστιάνα Αρτεμίου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ επιλογή το έργο του Καταλανού θεατρικού συγγραφέα Σέρτζι Μπελμπέλ. Έργο με πολλές δυνατότητες που προσφέρει ποικίλες επιλογές ύφους και είδους σ' όσους καταπιάνονται μ' αυτό. Παρακολουθώντας την παράσταση της Δεύτερης σκηνής της ΕΘΑΛ αντιλήφθηκα ότι έχω δει στην τηλεόραση ένα κομμάτι από αθηναϊκή παραγωγή με τίτλο (αν δεν κάνω λάθος) «Τσιγάρο στη στέγη». Δε συγκράτησα θιάσο και συντελεστές, νομίζω πως έπαιζε ο Βασίλης Τσιβιλίκας, αυτό που θυμάμαι είναι ότι το έργο παιζόταν σαν σπονδυλωτή επιθεώρηση με τους ηθοποιούς να πετάνε τις ατάκες απευθείας στο κοινό σαν μπαλάκια και να παίρνουν πίσω ξεσπάσματα γέλιου. Το «Μετά τη βροχή» είναι και αυτό, είναι και Πίντερ, είναι και σύγχρονη κακοφωνία ασυνεννοησίας και ανεπικοινωνίας, αλλά είναι και παραμύθι όπου στην οροφή μιας από τις πιο ψηλές πολυκατοικίες μιας μεγαλούπολης, όπως σ' ένα μαγικό βουνό, γι' αυτούς που θα κρατηθούν, που δε θα πέσουν, ο καλός Κάποιος έχει και από ένα κομμάτι ανακούφιση.

Το ίδιο το θέμα είναι εύρημα. Οι ήρωες του έργου είναι όλοι συνάδελφοι. Στριμώχνονται στην τaráτσα της πολυκατοικίας, στην οποία στεγάζεται η αόριστη, αλλά σπουδαία εταιρεία τους, για να κάνουν ένα τσιγάρο. Ο Μπελμπέλ ανάγει την απαγόρευση του καπνίσματος, που ισχύει στην εταιρεία, σε σύμβολο της κοινωνικής και πολιτικής βίας, του ηθικού εξαναγκασμού, που ωθεί τους ανθρώπους σε μαζική υποκρισία, σε κρούσματα χαφιεδισμού, αλλά και σε προσωπικές επαναστάσεις, και σε ανθρώπινη αλληλεγγύη. Όπως πρέπει σ' ένα καλό θεατρικό στο «Μετά τη βροχή» υπάρχει γέλιο και πόνος, παιχνίδι και μαγεία, ρυθμός και ανθρώπινοι τύποι, ταυτόχρονα ευανάνγνωστοι και αινιγματικοί.

Στην παράσταση της ΕΘΑΛ υπάρχει η ψευδαίσθηση του ύψους και των επικίνδυνων άκρων, γι' αυτό ευθύνονται τα σκηνικά του Λάκη Γενεθλή. Υπάρχει και ο απαιτούμενος υφολογικός πλούτος στη μουσική του Κώστα Κακογιάννη.

Ίσως οι υπεύθυνοι του θιάσου να ονειρεύονταν άλλη διανομή, με πιο έμπειρους ηθοποιούς. Οι έμπειροι θα είχαν περισσότερες ευκολίες, δηλαδή, περισσότερα εύκολα αναγνωρίσιμα από το κοινό υποκριτικά τεχνάσματα, τα οποία χρησιμοποιούν, όταν π.χ. θέλουν να παριστάνουν τους χαζούς, τους λάγνους, τους ονειροπόλους. Θα υπήρχε όμως ο έντονος κίνδυνος το έργο να διασπαστεί σε νομμεράκια, όπου οι τύποι θα κυριαρχούσαν απέναντι σε πολύ πιο λεπτές γραμμές του κειμένου, με τις

οποίες ο Σέρτζι Μπελμπέλ διαγράφει τις τρεμάμενες, τις περίπλοκες σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων του.

Ο Άδωνις Φλωρίδης δούλεψε αρμονικά με το θιάσο που διέθετε, δεν απαίτησε, όπως φαίνεται, οι νέοι και αρκετά άπειροι στην πλειοψηφία τους ηθοποιοί του να φτιάξουν κλισέ από τους ρόλους τους, αλλά ενδιαφέρθηκε παραπάνω για τη «μετά τη βροχή» ανατροπή αυτών των κλισέ μέσα από το κείμενο του κάθε ρόλου. Το αποτέλεσμα είναι καλό και σ' ό,τι αφορά την ακρίβεια στην τήρηση του ρυθμού στις εναλλαγές των σκηνών και στο από ατάκα σε μονόλογο ξετύλιγμα των χαρακτήρων.

Δεύτερη προσωπική επιτυχία μετά από την καλοκαιρινή «Βεγγέρα» κάνει στους κόλπους της ΕΘΑΛ η Χριστιάνα Αρτεμίου. Η νεαρή ηθοποιός είναι αμείλικτη με τον εαυτό της, φτάνει στα άκρα του γκροτέσκου με πλήρη συνείδηση ότι βρίσκεται σε περιοχή που συνορεύει με την τραγικότητα. Αν της δοθούν ευκαιρίες η Χριστιάνα Αρτεμίου θα κάνει ρόλους. Ωραία οδήγησε το δικό της μοτίβο σε κορύφωση η Κατερίνα Καζαντζή. Διαθέτει εσωτερικότητα και ξέρει να δημιουργεί σκηνικά γκρο πλαν, να τραβά τα μάτια των θεατών στο πρόσωπό της, να πετυχαίνει ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια της, όπως έκανε στον Ίψεν πέρσι.

Η Βίβιαν Νικολαΐδου στο ρόλο της Ξανθής γραμματέως είναι φορέας κωμικότητας στην παράσταση με αποστολή να μην αφήσει το κοινό να σοβαρευτεί πριν από την ώρα του. Ο Πέτρος Πέτρου επιδεικνύει τις λυρικές, αλλά και τις γελοίες πλευρές του ήρωά του. Για τον Λώρη Λοϊζίδη, τη Σαλώμη Αροδίτου, τη Χάρι Πισσουρίου μπορεί κανείς να διακρίνει και εκείνες τις πλευρές της υποκριτικής τους προσωπικότητας που ίσως να αποτελέσουν εσωτερικές παγίδες στην πορεία τους, και τα προς περαιτέρω ανάπτυξη χαρίσματα που διαθέτουν.

Και ο Μηνάς Τίγκιλης, ο οποίος στήριξε το ρόλο του, αλλά περισσότερη εντύπωση έκανε στηρίζοντας και τη συγκεκριμένη παραγωγή, και όλη την πορεία της ΕΘΑΛ τα τελευταία χρόνια. Το δόσιμο, η αφοσίωσή του στο έργο που ανέλαβε πρέπει να εκτιμηθούν χωρίς από κάθε συγκεκριμένη επιτυχία ή αποτυχία που έκανε ο λεμεσιανός θιάσος υπό τη διεύθυνσή του, επειδή το βασικότερο που πρόσφερε ο Τίγκιλης ως διευθυντής της ΕΘΑΛ, είναι μια μόνιμη παρουσία ανθρώπου που νοιάζεται, προσπαθεί ακούραστα και επενδύει προσωπικά στο κοινό έργο.

Καλορίζκος ο καινούργιος Τεχνοχώρος. Είναι αξιοπρεπής και βολικός. ●